

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 22 แนวทางการจัดการเรียนรู้ได้กำหนดว่าการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ โดยนับว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการเรียนรู้จากการที่ผู้เรียนเคยเป็นผู้รอรับความรู้มาเป็นผู้แสวงหาความรู้และพัฒนาตนเอง ในขณะที่ครูต้องเปลี่ยนบทบาทมาเป็นผู้อำนวยความสะดวกแทนที่จะเป็นผู้สอนหรือผู้บอกความรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ครูต้องคอยช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุนผู้เรียนในการแสวงหาความรู้โดยการเสนอแนะวิธีการและยุทธศาสตร์การเรียนรู้โดยให้ ผู้เรียนลงมือ เรียนรู้ และค้นพบความรู้จากการปฏิบัติของตนเอง จากสื่อและแหล่งความรู้ต่าง ๆ ให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ผู้เรียนเพื่อนำความรู้เหล่านั้นไปใช้สร้างสรรค์ความรู้ของตน การที่ผู้เรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเช่นไรขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการเช่นกันอันได้แก่ ตัวผู้เรียน ผู้สอน เนื้อหาสาระที่สอนรวมถึงกิจกรรมในการเรียนการสอน

ในปัจจุบันการเรียนการสอนจะมุ่งเน้นที่ตัวผู้เรียนเป็นเหตุให้ปัจจัยด้านคุณลักษณะการเรียนรู้ในตัวผู้เรียนมีส่วนสำคัญอย่างมากต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การที่ผู้เรียนกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออกและแก้ปัญหาเป็นนั้น ส่วนหนึ่งเกิดจากความมั่นใจในตนเอง ความมั่นใจนั้นมาจาก การที่ผู้เรียนรับรู้ความสามารถของตนเอง (อัมพร เบญจพลพิทักษ์, 2546) (Zimmerman, 1989) ได้แนวความคิดมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาสังคม (social cognitive theory) ของ Bandura (1986) ที่เสนอไว้ว่ามนุษย์สามารถกระทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อควบคุมความคิด ความรู้สึกและการกระทำของตนเอง (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541) ในสภาพความเป็นจริงคงไม่มีใครสามารถติดตามกำกับควบคุมพฤติกรรมของผู้อื่นได้ตลอดเวลาจึงเป็นการเรียนระดับบัณฑิตศึกษาด้วยแล้ว

การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาเป็นการศึกษาระดับสูงที่ให้ความสำคัญกับกระบวนการคิดวิเคราะห์เป็นพิเศษโดยหลักสูตรจะเน้นหนักที่การคิดค้นแสวงหา ลักษณะวิชาเปิดโอกาสให้นิสิตค้นคว้าด้วยตนเอง จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน ซึ่งแนวทางหนึ่งในการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพผู้เรียนก่อนที่จะสำเร็จการศึกษาลักษณะในระดับบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่ได้กำหนดให้นิสิตที่เรียนรายวิชาครบถ้วนแล้วจะต้องทำวิจัยตามความสนใจเฉพาะตน เฉพาะเรื่อง ผูกวิธีการค้นคว้า สังเคราะห์ความรู้ที่เรียนมาตั้งแต่ต้นจนจบ

รวมทั้งรู้จักคิด แสดงความคิดเห็น และรู้จักวางแผนที่จะดำเนินงานอย่างมีระเบียบแบบแผนโดยอาศัยความรู้ที่เรียนมาผนวกกับความสนใจในปัญหาที่เกิดขึ้น การวิจัยประเภทนี้เรียกว่า วิทยานิพนธ์ (วินัย ปานไท้, 2542)

การทำวิทยานิพนธ์เป็นส่วนสำคัญของหลักสูตรจะเห็นได้จากหน่วยกิตของการทำวิทยานิพนธ์ที่จะสูงกว่ารายวิชาอื่นๆ เป็นเป้าหมายของผู้เรียนที่จะทำวิจัยให้ลุล่วงเพื่อให้จบตามหลักสูตร ซึ่งถ้าหากผู้เรียนต้องการประสบความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์สามารถทำวิทยานิพนธ์เสร็จและจบตามเวลา ผู้เรียนต้องจะกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออกและรู้จักแก้ปัญหาและแสวงหาความรู้ด้วยตนเองแล้วยังต้องควบคุมความคิด ความรู้สึกและการกระทำของตนเอง โดยกระบวนการดังกล่าวคือการกำกับตนเองนั่นเอง

การกำกับตนเองในทางปัญญาและกำกับตนเองทางพฤติกรรมเป็นลักษณะที่สำคัญของการเรียนรู้ Corno & Mandinace (1983 อ้างถึงใน Pintrich & De-Groot, 1990) และงานวิจัยของ Zimmerman & Martinez-Pons (1986) พบว่า การใช้กลวิธีกำกับตนเองในการเรียน 14 วิธี มีค่าสหสัมพันธ์สูงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้ Pintrich & De-Groot (1990) ได้ศึกษาพบว่า การกำกับตนเองในการเรียนเป็นตัวพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีที่สุด การกำกับตนเองในการเรียนมีความสำคัญต่อการศึกษาทั้งในขณะศึกษาเล่าเรียน และพัฒนาตนเองหลังสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนไปแล้ว

ในปัจจุบันนักการศึกษามีความเห็นสอดคล้องกันว่าการกำกับตนเองเป็นเป้าหมายประการหนึ่งของการศึกษา การที่มีการศึกษาที่มาหรือสาเหตุของการกำกับตนเองในการเรียน เพื่อที่จะพัฒนาการกำกับตนเองในการเรียนของผู้เรียนเป็นสิ่งที่สำคัญ นักวิจัยหลายคนที่ศึกษาพบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ กับการกำกับตนเองในการเรียน วัฒนา เตชะโกมล (2541) ได้ศึกษาปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อการกำกับตนเองในการเรียน พบว่า ปัจจัยที่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียนตามลำดับความสำคัญคือ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย ระดับชั้นเรียน และความวิตกกังวล

ศิริพร โอภาสวัตชัย(2543) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนที่อิงตัวแปรคัดสรรของการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาล พบว่ากลุ่มตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญเรียงตามลำดับความสำคัญได้แก่ การรับรู้ความสามารถในการกำกับตนเอง การมุ่งเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้ บรรยากาศครอบครัว ความสนใจในกิจกรรมและการรับรู้ความสำคัญของกิจกรรม แม่แบบและการมุ่งเป้าหมายเพื่อผลงาน และนักศึกษาในกลุ่มทดลองมีการเรียนรู้ในการกำกับตนเอง และการรับรู้ความสามารถในการกำกับตนเองหลังการเรียนสูงกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ

ปณิตา นิรมล (2546) ได้ศึกษาการพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามแนวคิดการกำกับตนเองของ Zimmerman (1989) ผลการวิจัยพบว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการกำกับตนเองในการเรียนมีความสอดคล้องกับข้อมูลในเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี ตัวแปรทั้งหมดในสมการสามารถอธิบายความแปรปรวนของการกำกับตนเองในการเรียนได้ร้อยละ 60.70 ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อการกำกับตนเองในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ การตั้งเป้าหมายทางการเรียน ความวิตกกังวล การรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนในการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ สิริรัตน์ คุณจักร (2539) ที่ทำการวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ระหว่างนิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยสำคัญมี 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยเกี่ยวกับตัวนิสิตที่ทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ การลามาศึกษาต่อจนทำวิทยานิพนธ์สำเร็จหรือทำงานควบคู่กับการทำวิทยานิพนธ์ ความรู้ในด้านการเขียน การอ่านภาษาไทยและภาษาอังกฤษรวมถึงการวิเคราะห์ทางสถิติ ลักษณะนิสัย อายุ สำหรับปัจจัยที่สนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ อาจารย์ที่ปรึกษา การบริหารเวลา งบประมาณ ผู้ช่วยในการทำวิทยานิพนธ์ แหล่งข้อมูล กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือ การพิมพ์

วิมล พลราช (2540) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบประสิทธิภาพระหว่างการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกพหุวิภาคกับการวิเคราะห์จำแนกในการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อระยะเวลาในการศึกษาและการประเมินวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการศึกษาพบว่าในส่วนของ ปัจจัยที่จำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ระหว่างมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายในสองปีการศึกษากับมากกว่าสองปีการศึกษา และมหาบัณฑิตที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์ดีมาก ดี และผ่าน ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 2 ด้าน คือ องค์ประกอบด้านคุณลักษณะนิสิต ได้แก่ ความรู้ความสามารถในการวิจัย การลาศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษานิสัย องค์ประกอบด้านอาจารย์ที่ปรึกษา ได้แก่ ความรู้ของอาจารย์ในเรื่องที่นิสิตทำวิทยานิพนธ์ วิธีวิจัยและเทคนิคในการวิเคราะห์ข้อมูล เวลาในการให้คำปรึกษาและคุณภาพในการให้คำแนะนำและจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าในส่วนของการใช้โมเดลอธิบายความแปรปรวนค่าลอการิทึมอัตราส่วนแถมต่อของการสำเร็จการศึกษาภายในสองปีโมเดลถดถอยโลจิสติกสามารถอธิบายความแปรปรวนได้น้อยกว่าและจำแนกกลุ่มได้น้อยกว่าฟังก์ชันจำแนกและในส่วนของการใช้โมเดลพหุวิภาคที่ได้จากการวิเคราะห์โลจิสติกแยกทีละโมเดลสามารถอธิบายแถมต่อของการมี

ผลการประเมินวิทยานิพนธ์ดีมากและค่าลอการิทึมอัตราส่วนแถมต่อของการมีผลการประเมินวิทยานิพนธ์ดีมากโมเดลถดถอยโลจิสติกสามารถอธิบายความแปรปรวนได้มากกว่าและจำแนกกลุ่มได้มากกว่าฟังก์ชันจำแนก

วินัย ปานไท้ (2542) ได้พัฒนาและตรวจสอบโมเดลของตัวแปรที่เป็นสาเหตุของความวิตกกังวลในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า โมเดลที่ดีที่สุด ได้แก่ โมเดลที่รวมตัวแปรจากทฤษฎีความเครียดของ Lazarus และ Folkman และ ทฤษฎีความเครียดของ Lawler และ Porter เข้าด้วยกัน โมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรความวิตกกังวลในการทำวิทยานิพนธ์ ได้ร้อยละ 89.7 ตัวแปรที่ให้ค่าอิทธิพลรวมสูงที่สุดอย่างมีนัยสำคัญ คือ ความเครียด รองลงมา คือ การเห็นคุณค่าของตนเอง ความขัดแย้งในบทบาท องค์ประกอบด้านบุคคล องค์ประกอบด้านเหตุการณ์ และความพึงพอใจ

จากที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ด้วยโมเดลลิสเรลซึ่งเป็นวิธีการวิเคราะห์ที่รวมตัวแปรแฝงเข้าไปในโมเดลการวิเคราะห์โดยผู้วิจัยได้ ใช้แนวคิดของ Zimmerman (1989) ที่อยู่บนพื้นฐานทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาสังคมของ Bandura (1986) เกี่ยวกับการกำกับตนเองในการเรียน ประกอบกับงานวิจัยที่ศึกษาในเรื่องการกำกับตนเองในการเรียนมาเป็นพื้นฐานในการพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา

ผลการวิจัยจะทำให้ทราบปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับวงการศึกษาในการพัฒนาการเรียนการสอนต่อไปและได้ข้อมูลพื้นฐานให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้แนวทางในการหาวิธีการที่ถูกต้องและเหมาะสมในการส่งเสริมหรือเพิ่มการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ โดยเฉพาะในส่วนของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาและเป็นประโยชน์โดยตรงต่อคณะครุศาสตร์และศึกษาศาสตร์ในกรุงเทพมหานคร ในการผลิตมหาบัณฑิตให้มีคุณภาพและจบภายในเวลาที่หลักสูตรกำหนด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา
2. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษากับข้อมูลเชิงประจักษ์

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ ได้แก่ นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาในกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาในกรุงเทพมหานครจาก 7 มหาวิทยาลัย ได้แก่ นิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ นิสิตคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม นิสิตคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี นิสิตคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา นักศึกษาวิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ที่เข้าศึกษาปีการศึกษา 2548-2551 และลงทะเบียนรายวิชาวิทยานิพนธ์ในแต่ละภาควิชา จำนวน 1,038 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้

2.1 ตัวแปรต้น ประกอบด้วยตัวแปรแฝง 6 ตัว ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม บุคคลที่เป็นแม่แบบ การเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์ ความวิตกกังวลและการสนับสนุนทางสังคม วัดได้จากตัวแปรสังเกตได้

ส่วนตัวแปรที่สังเกตได้ ประกอบด้วยตัวแปร 15 ตัว ได้แก่ การรับรู้ความสามารถในการเขียน การรับรู้ความสามารถในการอ่าน การรับรู้ความสามารถในการวิจัย การเป็นแม่แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา การเป็นแม่แบบของเพื่อน การเป็นแม่แบบของครอบครัว การทำวิทยานิพนธ์เพื่อการเรียนรู้ การทำวิทยานิพนธ์เพื่อผลงาน การแสดงออกทางอารมณ์ การตอบสนองทางสรีระ การแสดงออกทางพฤติกรรม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม การสนับสนุนด้านอารมณ์ การสนับสนุนเชิงรูปธรรม การสนับสนุนข้อมูลข่าวสาร

2.2 ตัวแปรตาม ประกอบด้วยตัวแปรแฝง 1 ตัว คือ ตัวแปรการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ วัดได้จากตัวแปรสังเกตได้ คือ การแสดงออกที่เกี่ยวกับการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ หมายถึง กระบวนการวางแผนการควบคุม และการติดตามพฤติกรรมในการทำพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งประกอบด้วย

การแสดงออกพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการกำกับตนเอง หมายถึง การที่นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาดังเป้าหมาย วางแผน การค้นหาข้อมูล การขอความช่วยเหลือจาก

เพื่อน อาจารย์ที่ปรึกษา และการทบทวนจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา เพื่อให้สามารถจัดทำวิทยานิพนธ์ได้สำเร็จภายในเวลา

โดยผู้วิจัยพัฒนาแบบสอบถามมาจากแนวคิดการสร้างแบบวัดการกำกับตนเองในการเขียน จากงานวิจัยของปณิตา นิรมล (2545) จำนวน 7 ข้อ

การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การที่นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาทราบถึงขีดความสามารถของตนเองในการทำพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัยประกอบด้วย

การรับรู้ความสามารถในการอ่าน หมายถึง การที่นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษารับรู้ว่าตนเองมีความสามารถในการเข้าใจและจับใจความรวมถึงสามารถสรุปเนื้อหาที่ได้จากอ่านการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้

การรับรู้ความสามารถในการเขียน หมายถึง การที่นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษารับรู้ว่าตนเองมีความสามารถในการเรียบเรียงและเขียนอธิบายรวมถึงสรุปความรู้ ความคิด ประสบการณ์ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรในรายงานวิจัยได้

การรับรู้ความสามารถในการวิจัย หมายถึง การที่นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษารับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม และสร้างเครื่องมือที่มีคุณภาพ รวมถึงการวิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับงานวิจัยของตนเอง

โดยผู้วิจัยพัฒนาแบบสอบถามมาจากแนวคิดการสร้างแบบวัดจากงานวิจัยของรังรองงามศิริ (2540) และปณิตา นิรมล (2545) จำนวน 9 ข้อ

บุคคลที่เป็นแม่แบบ หมายถึง ลักษณะพฤติกรรมของบุคคลอื่นที่นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาประทับใจแล้วยึดเป็นแบบอย่างในการทำวิจัย โดยวัดได้จากแบบสอบถามบุคคลที่เป็นแม่แบบทางการทำวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย

การเป็นแม่แบบของอาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง ลักษณะพฤติกรรมในการทำงานของอาจารย์ที่ปรึกษาที่กระตือรือร้นและหมั่นศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอรวมถึงสามารถบริหารเวลาได้อย่างเป็นระบบ

การเป็นแม่แบบของเพื่อน หมายถึง ลักษณะพฤติกรรมของเพื่อนที่มีการวางแผนการทำงานและเอาใจใส่รวมถึงสามารถบริหารเวลาได้อย่างเป็นระบบ

การเป็นแม่แบบของครอบครัว หมายถึง ลักษณะพฤติกรรมของบุคคลในครอบครัวของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาในกรุงเทพมหานครที่กระตือรือร้นในการทำงานสามารถบริหารเวลาได้อย่างเหมาะสมและแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ

โดยผู้วิจัยพัฒนาแบบสอบถามมาจากแนวคิดการสร้างแบบวัดบุคคลที่เป็นแม่แบบจากงานวิจัยของชนิษฐา สุวรรณนิตย์ (2533) และปณิตา นิรมล (2545) จำนวน 9 ข้อ

การเห็นคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์ หมายถึง การที่นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาเห็นถึงคุณค่าของการทำวิทยานิพนธ์พร้อมทั้งพยายามปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และผลงานที่วางไว้ ประกอบด้วย

การทำวิทยานิพนธ์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ หมายถึง การที่นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาในกรุงเทพมหานคร มีความต้องการทำวิจัยเพื่อพัฒนาตนเองโดยการเรียนรู้ทักษะและกระบวนการ การเผชิญกับสถานการณ์จริงรวมถึงความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และเพิ่มพูนความสามารถในการทำวิจัยของตนเอง

การทำวิทยานิพนธ์เพื่อให้เกิดผลงาน หมายถึง การที่นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาในกรุงเทพมหานครต้องการทำวิจัยเพื่อเป็นเครื่องพิสูจน์ความสามารถของตนเองทำให้ได้รับการยอมรับและการนับถือรวมถึงการเลื่อนตำแหน่ง

โดยผู้วิจัยพัฒนาแบบสอบถามมาจากแนวคิดการสร้างแบบวัดการตั้งเป้าหมายจากงานวิจัยของศิริพร โอภาสวัตรชัย (2543) และปณิตา นิรมล (2545) จำนวน 8 ข้อ

ความวิตกกังวล หมายถึง ความรู้สึกไม่สบายใจ ความรู้สึกหวาดหวั่น กระวนกระวายใจกลัวต่อผลที่จะเกิดขึ้น รวมถึงความไม่มั่นใจในการประสบความสำเร็จในการทำวิจัยของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาในการตอบสนองทาง อารมณ์ สรีระและพฤติกรรมประกอบด้วย

การแสดงออกทางอารมณ์ หมายถึง ความรู้สึกท้อแท้หมดกำลังใจ ความกังวลใจ สับสนและความตึงเครียดที่มีผลต่อตนเองขณะทำวิจัย

การตอบสนองทางสรีระ หมายถึง อาการปวดท้อง จุกเสียด เบื่ออาหาร อาหารไม่ย่อย ท้องอืดเป็นประจำ คลื่นไส้อาเจียนและเวียนศีรษะเป็นประจำท้องเสียหรือท้องผูกอาการอ่อนเพลียโดยไม่มีสาเหตุ

การแสดงออกทางพฤติกรรม หมายถึง ลักษณะพฤติกรรมดูแลเอาใจใส่ตนเองน้อยลง เก็บตัวไม่ยอมคบปะผู้อื่น พุดถึงปัญหาการทำวิทยานิพนธ์บ่อยครั้งและมีปัญหาเกี่ยวกับการนอน เช่น นอนไม่หลับ หลับยาก

โดยวัดได้จากการนำแบบสอบถามเพื่อวัดความวิตกกังวลในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นแบบมาตรประมาณค่าพัฒนาโดยวินัย ปานไท้ (2542) จำนวน 12 ข้อ

การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การที่นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาได้รับความช่วยเหลือ หรือมีการแลกเปลี่ยนทางด้านข้อมูลข่าวสาร สิ่งของ หรือการสนับสนุนด้านจิตใจ อารมณ์ เพื่อให้ตอบสนองต่อความต้องการทางสังคมพื้นฐาน

การสนับสนุนด้านอารมณ์ หมายถึง การที่นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาได้รับความรักความเอาใจใส่ ความห่วงใย การยอมรับ ให้ความมั่นใจ ความไว้วางใจ

การสนับสนุนเชิงรูปธรรม หมายถึง การที่นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาได้รับความช่วยเหลือหรือบริการในรูปแบบต่างๆ เช่น วัสดุ เครื่องมือ เงินหรือแรงงาน จากบุคคลรอบตัวของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาในกรุงเทพมหานคร ได้แก่ พ่อ แม่ ญาติ พี่น้อง เพื่อนร่วมรุ่น อาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อสนองความต้องการของตนเอง

การสนับสนุนข้อมูลข่าวสาร หมายถึง การที่นิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาได้รับข้อมูลข่าวสารในรูปคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ความช่วยเหลือการรับฟังปัญหา รวมถึงการช่วยแก้ปัญหาและให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับการกระทำของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา

โดยวัดได้จากการนำแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นแบบมาตรฐานประมาณค่าพัฒนาโดยชาคริต มานพ (2550) จำนวน 12 ข้อ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม หมายถึง ผลการเรียนเฉลี่ยสะสมเดิมของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาภาคการศึกษาปัจจุบัน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อมุ่งพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษา โดยผลจากการวิจัยจะเกิดประโยชน์ที่สำคัญคือ ได้โมเดลความสัมพันธ์เชิงเส้นของการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งโมเดลที่ได้สามารถใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้แนวทางในการหาวิธีการที่ถูกต้องและเหมาะสมในการส่งเสริมหรือเพิ่มการกำกับตนเองในการทำวิทยานิพนธ์ โดยเฉพาะในส่วนของนิสิตนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตทางการศึกษาและผลการวิจัยที่ได้เป็นประโยชน์โดยตรงต่อการผลิตมหาบัณฑิตทางการศึกษาให้มีคุณภาพและจบภายในเวลาที่หลักสูตรกำหนด